

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 10Csp/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119204542
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119204542.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcu: T. Š., W.. XX.XX.XXXX, F. N.. W. X, XXX XX T., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 770,14 eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 100,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 7.3.2019 domáha voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 642,06 eur. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn.7Csp/62/2018, bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný. Terajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok zaplataenie sumy 1 418,13 eur s príslušenstvom. Okresný súd Prešov žalobe v časti 776,07 eur s prísl. vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, rozsudkom, sp. zn. 7Csp/62/2018, z 26.9.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 21.11.2018.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„15. Nespornou skutočnosťou medzi stranami sporu bolo, že reálne boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky iba v sume 1.350 Eur po tom, čo žalobca ako veriteľ odrátal zo sumy poskytnutého úveru 1.500 Eur sumu 150 Eur titulom poplatku. Reálne tak dostal žalovaný k dispozícii finančné prostriedky iba vo výške 1.350 Eur. Žalovaný titulom poskytnutého úveru zaplatil žalobcovi sumu 573,93 Eur. Nepochybne, Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500096480 uzatvorená dňa 16.12.2014 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom spíňa charakter spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobca vystupoval ako podnikateľ pri podpise tejto zmluvy a žalovaný bol v pozícii spotrebiteľa. Žalovanému boli reálne poskytnuté finančné prostriedky v sume 1.350 Eur, po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur. Z poskytnutého úveru zaplatil žalovaný žalobcovi sumu 573,93 Eur. 16. Súd je toho názoru, že predmetná Zmluva neobsahuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona č. 129/2010 Z.z. a to termín konečnej splatnosti úveru. Splatnosť úveru 42. splátok túto zákonnú náležitosť nespíňa. V samotnej zmluve o úvere nie je ani zmienka o splatnosti mesačnej splátky a o termíne končenej splatnosti úveru. Pokiaľ tieto náležitosti sú uvedené v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, bolo potrebné, aby žalovaný tento nový návrh žalobcu ohľadne tejto náležitosti akceptoval. Súd za dôležité považuje uviesť, že musí byť dodržaný postup pri procese uzatvárania zmluvy podľa § 43 Občianskeho zákonníka a nasledujúce. Súd uvádza, že vychádzajúc z formulácie „ termín končenej splatnosti úveru“ je zřejmé, že ten v zmluve musí byť určený dátumovo (mesiacom a rokom). Tento obligatórny údaj v zmluve nemožno nahrádzať matematickým výpočtom

jednotlivých splátok. Rovnako je súd toho názoru, že nedošlo k dohode o výške RPMN, keďže v údajoch o požadovanom revolvingovom úvere je uvedená predpokladaná RPMN 26,17 % a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere je uvedené 25,39 %. To všetko spôsobuje dôsledok uvedený v § 11 ods. 1 písm. b) Zákona číslo 129/2010 Z.z., že poskytnutý úver sa považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov. Po prijatí tohto právneho záveru tak súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi reálne poskytnutou sumou 1.350 Eur a úhradami, ktoré žalovaný realizoval v prospech žalobcu v sume 573,93 Eur, t. j. sumu 776,07 Eur.“

Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže ako spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza právnej normy (§ 3 zák. č. 250/2007 Z.z.). Finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 642,06 eur, čo zodpovedá sume, o ktorú sa žalovaný chcel na jeho úkor bezdôvodne obohatiť.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že z formulácie ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku, sp. zn. 14Co91/2012, Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v súvislosti s podanou žalobou. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. To, či spotrebiteľ tak urobí jednou alebo viacerými žalobami však neznamena, že nárok na finančné zadosťučinenie by mal vzniknúť v rozsahu rovnajúcom sa násobku počtu podaných žalôb. Žalobca si v konaní vedenom pod sp.zn. 7Csp/62/2016 neuplatňoval žiadne právo, nebol v postavení žalobcu a teda nie sú splnené podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Žalovaný tiež poukázal na to, že žalobca si v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 19Csp/70/2018, 29Csp./17/2019 a pod sp.zn. 11Csp/55/2018 uplatňuje nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Ak je účelom zadosťučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý spotrebiteľ by mal v súvislosti s uplatnením práva na súde zažívať, potom je namieste otázka, či multiplikovanie sporov a rozdrobovanie do viacerých rovnako znamená, že sa má multiplikovane poskytovať resp. vôbec či má takto vznikať primerané finančné zadosťučinenie.

3. Súd vykonal dokazovanie listinami, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 10Csp/50/2018, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4. Okresný súd Prešov rozsudkom z 26.9.2018, č.k. 7Csp/62/2018-37, zaviazal žalobcu v tomto konaní zaplatiť žalovanému v tomto konaní sumu 776,07 € spolu s prísl., pričom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovaný sa domáhal zaplatenia sumy vo výške 1.418,13 € s prísl..

5. Z výsluchu žalobcu súd zistil, že mu žalovaný resp. jeho zástupcovia pred podaním žaloby v pôvodnom konaní aj počas dní pracovného voľna vyvolávali, aby dlžnú sumu zaplatil.

6. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

7. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

8. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

9. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 9.6.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

12. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje.

13. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

14. V konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/62/2018 na Okresnom súde Prešov z nároku uplatneného žalovaným vo výške 1.418,13 eur s prísl., nebola tejto strane sporu priznaná suma vo výške 642,06 eur, keďže žaloba bola v prevyšujúcej časti zamietnutá. Žalovaným poskytnutý úver bol podľa odôvodnenia rozhodnutia vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, vzhľadom na to, že zmluva o úvere neobsahovala obligatórnu náležitosť vyžadovanú ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Žalobca si bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní v rámci svojej obrany proti uplatnenému nároku úspešne uplatnil porušenie právnych predpisov zameraných na ochranu

spotrebiteľa zo strany žalovaného, ak tento bez akéhokoľvek právneho dôvodu si uplatňoval voči žalobkyni i plnenia, na ktoré mu žiaden nárok nevznikol.

16. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 100,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bol aj rozsudok sp. zn. 7Csp/62/2018 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. Na druhej strane však finančné zadosťučinenie nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu. Súd vzal do úvahy vyjadrenie žalobcu, že bol zo strany žalovaného pred podaním žaloby v pôvodnom konaní obťažovaný a tiež na skutočnosť, že žalobca nevrátil žalovanému sumu požičaných peňazí. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.